

Μοραναί, καταγωγῆς σλαβικῆς, καὶ γραφικὴν ἔχουσαι τὴν ἐνδυμασίαν. Τῇ δ' ἐπαύριον, 30 Αὐγούστου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου, εἰς τὰς 11 1/2 τὸ πρωῒ ἀφίχθην εἰς Βερολῖνον.

Εἰς Βερολῖνον

Ἐν Βερολίῳ κατέλυσα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ρώμης, συστηθὲν μοι ὑπὸ τοῦ κ. Ράδοβιτς. Ἡ πόλις, ὅμως, μοὶ ἦτον ἄγνωστος, πλὴν τῆς Kōthnerstrasse, ὅπου ἄλλοτε εἶχον εὔρη τὴν οἰκογένειαν· διὰ τοῦτο, ἅμα ἀφίχθεις, ἐμήνυσα τὸν κ. Βούλγαρην, παρὰ τοῦ πατρός του λαβὼν τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, καὶ μετ' οὐ πολὺ εἶδον εἰσελθόντα παρ' ἐμοὶ νεανίαν, σχεδὸν παιδίον φαινόμενον, νομίσαντα δ' ἀναγκαῖον διὰ τὴν πρώτην ταύτην παρουσίαν νὰ φορέσῃ φράκον καὶ λευκὸν λαιμοδέτην. Οὗτος ἦν ὁ Πρῶτος Γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας, συνοδευόμενος καὶ ὑφ' ἑτέρου σπουδαίου, ἐμπειροτέρου τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τοῦ κ. Μάνου. Μετ' αὐτῶν δὲ περιῆλθον ζητῶν κατοικίαν, καὶ, ἐπισκεφθεὶς καὶ τὴν κ. Κοτσεβού, γυναῖκα τοῦ Γραμματέως τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, νεωτέραν δὲ θυγατέρα τῆς εξαδέλφης μου κ. Μαύρου, ἐδεξιώθην φιλοφρονέστατα παρ' αὐτῇ καὶ ἐγεύθην ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ρώσου Στρατηγοῦ Κωνσταντᾶ, μεθ' οὗ ἄλλοτε ἐπὶ βραχὺν χρόνον εἶχον συμμαθητεύσῃ εἰς τὸ Λύκειον ἐν Ὁδησσῷ, καὶ, μετὰ τὸ γεῦμα, ἦλθον ἐκεῖ ἡ ἀρχαία ἐκ Παρισίων φίλη μου Ἀμερικανὶς κ. Βερδάν, καὶ οἱ Στρατιωτικοὶ Ἀκόλουθοι τῆς Ρωσσίας καὶ Ἰταλίας, καὶ ἡ οἰκοδέσποινα, ἐν μεγάλῃ οἰκειότητι πρὸς αὐτοὺς διατελοῦσα, μοὶ ἐφάνη ἐξόχως ἀγχίνους, περισσότερα ἴσως λέγουσα ἢ ἀκούουσα.

Εἰς τὸ Ὑπουργεῖον δὲ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς μου μεταβάς, εἶδον τοὺς ἀνωτέρους αὐτοῦ ὑπαλλήλους, τὸν Ράδοβιτς, ἐπανελθόντα προσωρινῶς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τὸν Φίλιππόβον, καὶ ἔτυχον παρ' αὐτῶν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς.

Τῇ μετ' αὐτὴν δ' ἡμέρᾳ ἔλαβον ἐπιστολὴν γαλλιστὶ γεγραμμένην παρὰ κυρίας τινός, ἣτις μοὶ προσέφερεν εἰς ἐνοικίαν

τὴν οἰκίαν της, καὶ πορευθεὶς ἐκεῖ μετὰ τῶν δύο συνοδῶν μου, τοῦ Βούλγαρη καὶ τοῦ Μάνου, εὔρον μὲν τὴν οἰκίαν λίαν ἀποκεντρον, κειμένην εἰς τὴν Rauchstrasse, ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὡς εἶχε τότε ἡ πόλις, καὶ εἰς 25 λεπτῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Βρανδεβούργου Πύλης, ἀλλὰ μ' ἐδελέασαν, κατὰ πρῶτον λόγον, οἱ περιποιητικοὶ τρόποι τῆς γραίας οἰκοδεσποίνης, ἥτις ἦν λογία καὶ συγγραφεύς, ἡ κυρία Hohenhausen· δεύτερον δέ, ἔτι μᾶλλον μὲ εἵλκυσαν αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ τρεῖς πλούσιαι βιβλιοθῆκαι τῆς κυρίας, ὧν ἡ ἐλευθέρα χρῆσις μοὶ συνενοικιάζετο μετὰ τῶν δωματίων. Οὕτω, πεισθεὶς, ἐνταῦθα μετώκησα ἐκ τοῦ ξενοδοχείου.

Μόλις δ' ἀφικθεὶς εἰς Βερολῖνον, ἐδέχθην ἐπίσκεψιν τῆς ἀνεψιᾶς μου Μαρίκας Δίξον, θυγατρὸς τῆς ἀδελφῆς μου Εὐφροσύνης, μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν θυγατέρων της, ἐκ τῶν λουτρῶν τῆς Γερμανίας εἰς Στοκχόλμην ἀπερχομένης. Μετ' ἀγαλλιάσεως δ' ἐπανεῖδον αὐτὴν ὡραίαν, ὡς ὅτε ἐχωρίσθη ἀφ' ἡμῶν ἐν Ἀθήναις. Ἐπὶ τῶν δύο δ' ἡμερῶν τῆς διαμονῆς της, συνεπεσκέφθημεν τὴν τότε ἀνοικτὴν ἐκθεσὶν τῶν εἰκόνων, καὶ ἐθαύμασα ἐν αὐτῇ, ἃ τότε πρῶτον ἔβλεπον ἔργα τοῦ Kaulbach καὶ τοῦ Richter, ἰδίως τούτου τὴν λαμπρὰν καὶ περὶ ἡμῶν μείνασαν ὁμοιογραφίαν τῆς νέας καὶ περικαλλεστάτης Προγκηπίσσης Κάρολαι.

Ἄμα ἀναλαβὼν τὴν ὑπηρεσίαν, ἔσπευσα ν' ἀναγγεῖλω τοῦτο ἐπισήμως εἰς τὰ ἐκ τῆς Πρεσβείας ἐξαρτώμενα Προξενεῖα· καὶ εἶτα ἠθέλησα νὰ πληροφορηθῶ, καθ' ἃς εἶχον ὁδηγίας, ἂν οἱ λοιποὶ μου συνάδελφοι ἦσαν ἐμπεπιστευμένοι καὶ εἰς ἄλλας αὐλὰς τῆς Γερμανίας καὶ τίνας, ἢ μόνον εἰς τὴν τοῦ Βερολίνου, καὶ παρὰ τοῦ κ. Κοτσεβου ἔμαθον ἀμέσως τὴν πρώτην ἡμέραν, καὶ ἔγραψα εἰς Ἀθήνας, ὅτι ἡ ἐνταῦθα Κυβέρνησις δυσαρεστεῖται ὅταν οἱ Πρέσβεις διορίζονται καὶ εἰς ἄλλα γερμανικὰ κράτη, καθ' ὃ μὴ ἀναγνωρίζοντες τὴν Πρωσσίαν, ὡς τὸ πολιτικὸν κέντρον τῆς Γερμανίας.

Παρὰ δὲ τοῦ Γερμανικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐζήτησα νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἵνα ἐγχειρίσω τὰ διαπιστευτήριά μου, καὶ, τοῦ Ὑπουργοῦ ἀπόντος, ἦλθε πρὸς ἐμέ τῇ 10)22 Σεπτεμβρίου ὁ Πρῶτος Ὑπουργικὸς Σύμβουλος

+ κ. Φιλιππόβον, καὶ μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ A. M. θὰ μ' ἐδέχετο τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἰς τὰς 4 μ.μ. Ἀπελθόντα λοιπὸν εἰς τ' Ἀνάκτορα ἐν στολῇ, μὲ ὑπεδέχθη ὁ αὐτὸς Φιλιππόβον, ἐν στολῇ ἐπίσης, καὶ εἰς Ὑπασπιστὴς καὶ εὐθὺς εἰσήχθη εἰς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις μοὶ ἐνεποίησε τὴν ἐντύπωσιν νεαροῦ καὶ εὐαρέστου γέροντος, καὶ μ' ἐδέχθη φιλοφρονέστατα, συγγέων ὅμως, δὲν ἤξεύρω πῶς καὶ διατί, τὸν πατέρα μου μετὰ τοῦ Καποδιστρίου. Μοὶ ὠμίλησε δὲ περὶ τοῦ Βασιλέως, μετ' ἐνδιαφέροντος, εἰ καὶ μοὶ διηγήθη ὅτι, ὅτε ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανίας ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ὁ Βασιλεὺς δὲν τῷ ἐφάνη εἰσέτι ἐντελῶς ἐνήμερος τῶν ἐκεῖ ἀρχαίων μνημείων. Μοὶ ἀνέφερε δὲ καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ προκατόχου μου Ὑψηλάντου, εἰπὼν μοι ὅτι τῷ ἦτο γνωστὴ ἐκ τῆς ἱστορίας. Ἐμνήσθη δὲ καὶ τῆς ἐν τῷ Γερμανικῷ στρατῷ ὑπηρεσίας τῶν υἱῶν μου, καὶ μ' ἠρώτησεν ἂν ὁ Αἰστείδης κατέλαβεν ἐν Ἑλλάδι τὸν αὐτὸν βαθμὸν, ὃν εἶχεν ἡμεῖς ἢ ἀνώτερον, καὶ μετ' ἐκπλήξεως, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ μετ' ἐσωτερικῆς δυσανεσκειᾶς, ἤκουσεν ὅτι ὑπερβίασθη. Ἐρωτήσας με δὲ προσέειπε καὶ μαθὼν ποῦ κατοίκησα, μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ οἰκία τῷ ἦν γνωστὴ.

Τῇ δὲ 7)19, μεταβὰς εἰς Παρισίον, παρουσιάσθη εἰς τοὺς Διαδόχους, εὐμενέστατα δεξαμένους με, καὶ πολλὰ περὶ Ἑλλάδος καὶ Βασιλέως μετ' ἐμοῦ διαλεχθέντας. Ἐν ἄλλοις, ὁ Διάδοχος μοὶ εἶπεν, ὅτι ἡ περὶ τὸ Βερολῖνον φύσις πρέπει νὰ μοὶ φαίνεται οἰκτρά, παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ τῷ εἶπον, ὅτι κινεῖ τὸν θαυμασμόν μου, ἐξ ἐναντίας, καθ' ὅσον τὴν μὲν τῆς Ἑλλάδος ἐκόσμησεν ὁ Θεός, τὴν δὲ περὶ τὸ Βερολῖνον ἡ ἀνθρωπίνη πρόνοια καὶ ἐπιμέλεια.

Ἐπισκεφθεὶς δὲ τοὺς συναδέλφους μου καὶ τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν αὐλικῶν, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς κοινωνίας πέμψας ἐπισκεπτήρια διὰ τοῦ κλητῆρος τῆς Πρεσβείας, ὃν ὁ κ. Κοτσεβοῦ εἶχε θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μου, περιέτρεχον τὴν πόλιν μετὰ τῆς κυρίας Κοτσεβοῦ πρὸς εὖρεσιν σταθερᾶς κατοικίας διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἣτις μοὶ εἶχεν ἀναγγεῖλει, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔφθανε, ἀναχωροῦσα τῷ 15)27 ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ προτιθεμένη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ῥώμην καὶ ἄλλα τινα τῆς Ἰταλίας.

Μεταξὺ δὲ τῶν μελῶν τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀπαντήσω καὶ τὸν Πρέσβυν τῆς Βαυαρίας, κ. Περγλές, τὸν ποτὲ καὶ ἐν Ἀθήναις διατελέσαντα Πρέσβυν, καὶ ἐξεπλάγην νέαν ἔτι καὶ ὠραίαν εὐρὼν τὴν ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις ἐπὶ κάλλει διαπρέπουσαν σύζυγόν του, καίτοι ἤδη χρονίως πάσχουσαν τὸν πόδα.

Ἐπεσκέφθην δὲ καὶ τινας τῶν ἐπισημοτέρων σοφῶν τοῦ Βερολίνου, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ συγγραφέως τῆς νεοελληνικῆς γραμματικῆς Mullbach, εἰς ὃν καὶ ἐπρομήθευσα τὸ Ἑλληνικὸν παράσημον. Ὁμοίως δ' ἀνεζήτησα καὶ τὸν τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐπιγραφικοῦ συγγράμματος τοῦ Boeckh ἑξακολουθοῦντα Kirchhoff, τὸν ἔξοχον φυσιοδίφην Helmholtz, τὸν φιλέλληνα καὶ πολλὰ περὶ Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων γράψαντα Bötticher, τὸν Mommsen, τὸν ἐρμηνευτὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Zeller, τὸν ἱστορικὸν Droysen κτλ. τινὰς δὲ τούτων ἀπέντησα κατὰ πρῶτον καὶ ἔβλεπον ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, φοιτῶν κατ' ἀρχὰς τακτικῶς εἰς τὰς ἐβδομαδιαίας συνεδριάσεις αὐτῆς, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο εἶχον, ὡς μέλος ἀντεπιστέλλον αὐτῆς. Ἀλλ' ἔπαυσα μετὰ ταῦτα, διότι, κατὰ παράδοξον κανονισμόν, πάντων τῶν τμημάτων ὁμοῦ συνεδριαζόντων, ἠναγκαζόμην καὶ ἔμενον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ μακρὰς ὥρας περὶ ζητημάτων ἀκροώμενος, εἰς ἃ ἤμην ἀμύητος. Ἐπεσκεπτόμην λοιπὸν μόνον τὰς γενικὰς συνεδριάσεις.

Ὁ δὲ Κούρτιος μὲ παρουσίασε καὶ εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἑταιρείαν, συνεδριάζουσαν τὴν ἑσπέραν τῆς πρώτης Τρίτης ἐκάστου μηνός, καὶ μ' ἐνέγραψε μέλος αὐτῆς. Ἦν δὲ αὕτη ἰδιωτικὴ μὲν, ἀλλ' ἡ παραδοχὴ τῶν μελῶν ἐγένετο διὰ ψηφοφορίας καὶ ὑπὲρ μόνον μελῶν ἐπιστημονικὰ κεκτημένων προσόντα, ὥστε ἦν καὶ αὕτη τμῆμα τῆς Ἀκαδημίας. Ἐγνώρισα δέ, παρὰ τῷ φίλῳ μου κ. Thiele, καὶ τὸν Heckel, ὁπαδὸν τοῦ Δαρβενίου καὶ ἐκεῖνον ὑπερακοντίσαντα.

Δὲν ἠμέλησα δὲ ν' ἀπαντήσω καὶ τὴν ἐξ Ἀθηναίων ἤδη γνωστήν μοι κυρίαν Τρεσκώ, ἥτις, ἐνθυμουμένη τὰς περιποιήσεις, ὧν ἔτυχε ἄλλοτε παρ' ἡμῖν, μὲ ὑπεδέχθη περιχαρῶς, περὶ δὲ τῆς θυγατρὸς της, τῆς ποιητρίας, μοὶ διηγήθη ὅτι ἐνυμφεύθη Ἰταλόν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τινα κ. Πινέλλην, ὅστις, ἐκ ζηλοτυπίας, ἠνάγκασε τὴν μητέρα νὰ μακρυνθῇ τῆς θυγατρὸς της. Μετά τινα δ' ἔτη ἠναγκάσθη καὶ αὐτὴ ἡ σύζυγός του νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς μου, ἀναλογισθεῖς, ὅτι ἐδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συμπαθείας τῆς Γερμανίας ἡ δημοσίευσις τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ ἔσαεὶ φιλτάτου μοι Αἰμυλίου, ἐπρότεινα εἰς τοὺς περὶ ἐμὲ νέους Ἑλληνας, οἵτινες, ὡς τρόφιμοι τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων, ἦσαν βεβαίως τῆς γερμανικῆς ἐγκρατέστεροι ἢ ἐγώ, νὰ διανεμηθῶσι τὸ ἔργον τῆς μεταφράσεως τοῦ βιβλιαρίου, ὃ καὶ προθυμώτατα ἀνεδέχθησαν, ὁ κ. Βούλγαρης, ὁ Λάμπρος, ὁ Δραγούμης, ὁ Ζυμπουλίδης καὶ ὁ Μάνος· εἰ δὲ καὶ ἡ μετάφρασις, τοῦ πρώτου μάλιστα, ἀπεδείκνυνεν ὅτι αὐτὸς πολὺ ὀλιγώτερον ἡσχολήθη περὶ τὴν γλῶσσαν ἢ περὶ τὰς ἐπιστήμας ἴσως, ἔπεμψα ὅμως τὴν ὅλην ἐργασίαν, ὡς εἶχεν εἰς τὸν ποτὲ μεταφραστὴν τοῦ Κουτρούλη, τὸν Δαν. Σάνδερος, παρακαλῶν αὐτόν, ἂν ἔκρινε τοῦτο δυνατόν καὶ εὐλογον, νὰ διορθώσῃ καὶ ἐκδώσῃ αὐτήν. Τοῦτο ὅμως ὁ κ. Σάνδερος ἔπραξε μόνον διὰ μέρη τινά. Ἡ δὲ ὅλη μετάφρασις μόνον μετὰ 3 ἔτη ἐγένετο καὶ ἐξεδόθη ἄνευ τῆς ἐμῆς συμπράξεως.

Τῇ δὲ 27 Σεπτεμβρίου (9 Ὀκτωβρίου), πορευθεὶς εἰς τὸν Anhalter σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἐδέχθην, περὶ τὴν 1 μ. μ., πάντας τοὺς ἐμοὺς ὑγιεῖς ἀφιχθέντας, καὶ τόσῳ βαθυτέραν ἡσθάνθην κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν συνοχὴν τῆς καρδίας, ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων δὲν ἦν, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἦν μεθ' ἡμῶν ὁ ἀγαπητός μοι Αἰμύλιος, ἴσως τῶν ἐπιζώντων ἡμῶν εὐτυχέστερος. Περὶ δὲ τῆς Ζωῆς, ἥτις ἦν ἐν πλήρει ὑγείᾳ, καὶ ὠραιοτάτῃ, μοὶ εἶπεν ἡ Καρολίνα ὅτι ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ τὴν εἶχε ζητήσῃ εἰς γάμον, ἀλλ' ἀπόφασις οὐδεμία περὶ τούτου εἶχε ληφθῇ, ὃ ἐγὼ μετ' εὐχαριστήεως ἤκουσα, διότι ἤλπιζον πάντοτε Ἑλληνας νὰ νυμφευθῶσιν αἱ θυγατέρες μου. Κατέλυσε δὲ προσωρινῶς ἡ οἰκεγένεια εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Hohenhausen, προσθείσης ἐν δωμάτιον, καί, ἐπιδοθέντες ἀμέσως εἰς ζήτησιν κατοικίας, εἰς ἣν καὶ ἡ κυρία Hohenhausen μᾶς συνέδραμεν,

ἐνωκιάσαμεν ἐν τῇ Regentenstasse τὸν ἀρ. 20^{II}, καὶ μετω-
κήσαμεν ἐκεῖ τὴν 1ην Νοεμβρίου.

Ἦν δὲ διὰ τὴν οἰκογένειαν λίαν χαρμόσυνος συνέντευξις ἡ
μετὰ τῆς ἀρχαίας φίλης κυρίας Μ. Γ. Μαυροκορδάτου, ἐν Πότ-
σδαμ οἰκούσης παρὰ τῇ θυγατρὶ τῆς Ἑλένης, ἣτις εἶχε νυμφευθῇ
τὸν ἀξιωματικὸν Κόμητα Δόνναν, καὶ συνεχεῖς ἦσαν αἱ μετὰ τῶν
κυριῶν τούτων ἡμέτεραι σχέσεις. Ἀπῆντησα δὲ τότε ἐν Βερο-
λίνῳ καὶ τινὰ Σαμουρκάσιν, ἀνεψιὸν τοῦ ποτὲ ἰσαδέλφου καὶ
συνεργάτου μου Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ τοῦτον ἐντελῶς ἐκρωμα-
νισθέντα.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας τοῦ
Βερολίνου εἵλκυε συμβὰν πολιτικόν, εἰς ἐμὲ οὐχὶ ἀδιάφορον,
διότι ἐγνώριζον τὸν πρωταγωνιστήν, τὸν τέως ἐν Παρισίοις συ-
νάδελφόν μου, τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας Κόμητα Ἀρνιμ.
Οὗτος, παυθεὶς ἐπὶ τοῦ πολέμου καὶ ἀρνηθεὶς ν' ἀποδώσῃ εἰς
τὸ Ὑπουργεῖον, μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχείων, καὶ τινὰ ἐπίσημα
ἐγγράφα, εἰς ἃ αὐτὸς ἰδίως ἐνδιέφερετο, ἐφυλακίσθη διὰ τοῦτο
καὶ μετὰ ταῦτα ὑπέστη δίκην μακρὰν καὶ ἐπίσημον ἀποβᾶσαν
εἰς τὰ διπλωματικά χρονικά. Τοσαύτην δ' ἐπιμονὴν ἀνέπτυξε
κατ' αὐτοῦ ὁ Πρ. Βίσμαρκ, ὥστε δις ἠπεύλησεν, ὅτι θὰ παρη-
τεῖτο, ἂν ἡ Βουλὴ ἐψήφισεν ὑπὲρ τοῦ Ἀρνιμ.

Τῇ 12)24 Σεπτεμβρίου προσεκλήθη νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν
Πρίγκηπα Γεώργιον, ἐξαδέλφον τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἀλλά, γνω-
ρίζων ὅτι οὗτος ἐκαλλιέργει τὴν ποίησιν καὶ δὴ τὴν δραματικὴν,
καὶ προσέτι ὅτι ἦν φίλος τῆς οἰκοδεσποίνης μου, ἐδανείσθην
παρ' αὐτῆς καὶ ἀνέγνων ταχέως, ἵνα ὀπλισθῶ πρὸ τῆς παρου-
σιάσεως, τὸ τελευταῖον αὐτοῦ δράμα, τὴν Ἑλφρίδαν, καὶ ὑπὸ
τὴν τῆς στιχουργίας ἔποψιν εὗρον αὐτὸ εὐδόκιμον, οὐχὶ ὅμως καὶ
ὑπὸ τὴν τῆς δραματικῆς τέχνης. Ἐγένετο δ' ἐπὶ τῆς συνεντεύξεως
πολὺς λόγος καὶ περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τούτου καὶ περὶ τῆς τέχ-
νης τῆς ποιήσεως ἐν γένει, καὶ εἰς τὸν δαφνοστεφῇ ἡγεμόνα,
ἐξαίροντά μοι τὴν σύγχρονον τῶν Γάλλων φιλολογίαν, ἥς ὅμως
ἐν ἐμοὶ ἀνεγνώριζον ὅτι πολὺ ὑπελείπετο, δὲν τῷ ἀπέκρουσα τὴν
ἀντίθετόν μου ἐκτίμησιν. Ὅτε δὲ καὶ συνηντήθημεν ἐσπέραν

τινα εἰς τῆς κυρίας Hohenhausen, πρὸς ἣν ἰδιαιτέραν ἔτρεφε φιλίαν, πολλὰ πάλιν περὶ θεάτρου συνδιελέχθημεν, ἐξ ὧν ἐσυμπέρανα, ὅτι ἐστὶν ἔμπειρος τῶν περὶ τὸ θέατρον, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ γράφειν δράματα. Ἴσως δὲ διεΐδε μέχρι τινὸς τὰς σκέψεις μου, διότι ἔκτοτε οὐδὲ μ' ἐκάλεσε πλέον ποτὲ παρ' αὐτῷ, οὐδὲ σχεδὸν τὸν λόγον μοὶ ἀπέτεινεν, ὃ καὶ ἐν γένει τὰς σχέσεις καὶ συναναστροφὰς ἀποφεύγων, καὶ οὐδέποτε εἰς τὴν αὐλὴν ἐμφανιζόμενος ἰδιότροπος ρῦτος καὶ προβεβηκὸς μᾶλλον ἡγεμονόπαις.

Ἡ πρόθεσις τῆς συζύγου μου, περὶ ἀνατροφῆς τοῦ υἱοῦ ἡμῶν Ὅθωνος, ἦν νὰ τὸν πέμψῃ εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα παρὰ τινι ἐκεῖ συνιστωμένῳ διδασκάλῳ ἐκμάθῃ τὴν μηχανικὴν. Εὐτυχῶς ὅμως ἐλάβομεν ἐγκαίρως πληροφορίας, ὅτι κακὸν ἦν τὸ σχέδιον καὶ ὁ διδάσκαλος μικροῦ λόγου ἄξιος, δι' ὃ καὶ ἐνέγραψα αὐτόν, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀφίξιν του, εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου, ὅθεν ὅμως, μετ' ἀκρίβειας ἐρεῦνας, τὸν ἐπέμψαμεν εἰς Καρλσρούην πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐν τῶν ἐντέλεστοτάτων τῆς Γερμανίας. Αἱ δὲ δύο νεώτεραι θυγατέρες μου ἐφοίτων εἰς τὸ οὐ μακρὰν ἡμῶν κείμενον Παρθεναγωγεῖον, ἐν ᾧ καὶ αἱ κόραι τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἄλλαι νέαι γνωστῶν οἴκων ἐξεπαιδεύοντο. Ἑλληνικὰ δὲ μαθήματα ἐλάμβανον παρ' ἐμοῦ.

Ὅτε ἀνεχώρησα ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ Βασιλεὺς μοὶ παρήγγειλε νὰ προσφέρω ῥητῶς τὰς προσρήσεις του τῷ Πρ. Βίσμαρκ. Τοῦτο εἰπὼν πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, κ. Bülow, τὸν ἠρώτησα, ἂν καὶ πῶς ἐδυνάμην νὰ ἰδῶ τὸν Ἀρχικαγγελάριον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς διαταγῆς ταύτης· ὁ δὲ μοὶ εἶπεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ γράψω δύο λέξεις, καὶ ἦν βέβαιος ὅτι ὁ Πρ. Βίσμαρκ προθύμως θὰ μὲ δεχθῇ. Καὶ ἐγὼ μὲν ἔσπευσα νὰ γράψω, ἀλλ' ὁ Πρ. Βίσμαρκ τότε καὶ δὲν μ' ἐδέχθη, οὐδὲ μοὶ ἀπήντησεν. Αὐτὸς δ' ὁ κ. Bülow, περιποιητικώτατος ὢν καὶ τὰ ἄριστα περὶ Ἑλλάδος φρονῶν, μοὶ ἔλεγεν, ὀρθῶς, ὅτι σπουδαῖον δύναται νὰ εἶναι τὸ μέλλον αὐτῆς, ἂν ἡξεύρωμεν νὰ τὸ περιμένωμεν.

Τῇ 5)17 Νοεμβρίου διῆλθε διὰ Βερολίνου, ἐπιστρέφων ἐκ τῶν λουτρῶν, καὶ κατέλυσεν εἰς τὴν Ῥωσικὴν Πρεσβείαν, ὃ Ῥώσος

Πρωθυπουργὸς Πρίγκηψ Γορτσακόφ, μεθ' οὗ, παρουσιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρέσβεως κ. Οὐβρίλ, εἶχον μακρὰν συνέντευξιν, θαυμάσας αὐτοῦ τὴν εὐφυΐαν καὶ ὁξύνοιαν, καὶ πολλὰ περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς συνεζητήσαμεν. Ἐν ἄλλοις τῷ εἶπον ὅτι κοινὴ μὲν ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ πεποίθησις περὶ φιλοδόξων σχεδίων τῆς Ῥωσσίας ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἐγώ, ὅτι εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν δὲν πιστεύω, διότι γνωρίζω, καὶ ἡ Ῥωσσία γνωρίζει ἐπίσης, κράτος, ὃ ἦν μεῖζον, καὶ, ἀναλόγως τῶν καιρῶν, ἰσχυρότερον τοῦ Ῥωσσικοῦ, ὅπερ δὲ, κύριον γεγόμενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ μεταμεληθῇ. Ἦν δὲ τοῦτο ἡ Ρώμη, ἥτις, ὡς θὰ ἠναγκάζετο ἀφεύκτως νὰ πράξῃ καὶ ἡ Ῥωσσία, τὴν πρωτεύουσάν της ἐκεῖ μεταθεῖσα, ἀντὶ νὰ ἐκρωμαΐσῃ τὴν Ἑλληνικὴν πόλιν, ἐξελληνίσθῃ αὐτὴ, καὶ ἐξέπεσεν εἰς μέρος δευτερεύοντος κράτους. Τὸ αὐτὸ περίπου θὰ κινδυνεύσῃ καὶ ἡ Ῥωσσία, ἂν τὴν Πετρούπολιν ἀντικαταστήσῃ ἡ Κωνσταντινούπολις. Εἰς τὴν θεωρίαν μου ταύτην ἔδωκεν ὁ Πρίγκηψ τὴν εἰλικρινή, ἐλπίζω, πλήρη ἐπιδοκιμασίαν του. Εἶτα δὲ μοὶ ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν διωρίσθῃ ἐκ νέου εἰς Πετρούπολιν τὸν πρόην Πρέσβυν της κ. Βουδούρην, ὅστις ἦν καὶ εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἐκεῖ κοινωνίαν ἀγαπητός· ἀλλὰ τῷ ἀπήντησα ὅτι ἡ λύπη του βεβαίως θὰ μετριασθῇ, ὅτε, ἐπιστρέψας εἰς Πετρούπολιν, γνωρίσῃ τὸν τοῦ ἀνακληθέντος διάδοχον κ. Βράϊλαν· καὶ, ὡς τῷ προεῖπον, οὕτω καὶ ἐγένετο. Τέλος δ', ὅτε ἀνεχώρουν, μοὶ εἶπε, χαριεντιζόμενός, ὅτι ἂν ἀκούσῃ ὅτι διωρίσθην Ὑπουργὸς ἐν Ἑλλάδι, ἐκεῖνος κἂν δὲν θὰ διαμαρτυρηθῇ, οὐδὲ θ' ἀντιπράξῃ. Εἶπε δὲ, μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν κ. Οὐβρίλ, ὡς οὗτος μοὶ διηγήθη, ὅτι πολὺ ηὐχαριστήθη ἐκ τῆς γνωριμίας μου, ἀλλὰ τὸν ἠρώτησεν, ἂν εἶμαι εἰλικρινής.

Τ' ἀξιοθέατα τοῦ Βερολίνου περιερχόμενος, ἐπεσκέφθην καὶ τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ κ. Κουρτίου. Ἐν ἄλλοις δ' εἵλκυσαν τὴν προσοχήν μου, εἰς γωνίαν τινά, δύο ἀνάγλυφα, μάχην παριστῶντα, ἃ ὁ ὁδηγός μου παρήρχετο, εἰς ἐμὲ δ' ἐφάνησαν ἄξια πολλοῦ λόγου, καὶ ὡς ἀνήκοντα εἰς τοῦ Σκόπα τὴν ἐποχὴν. Ἐρωτήσας δὲ καὶ μαθὼν, ὅτι προήρχοντο

ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκ τῶν μερῶν τῶν περὶ τὴν Πέργαμον, μετὰ θαυμασμοῦ ἔδειξα εἰς τὸν κ. Κούρτιον τὴν κεφαλὴν ἑνὸς τῶν νέων μαχητῶν, ἣτις, κατ' ἐμέ, εἶχε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀμφιβάλλοντα δέ, τὸν ἔφερον εἰς ἄλλο μέρος τοῦ Μουσείου, ὃ εἵχομεν ἤδη συνεπισκεφθῆ, καὶ τῷ ἔδειξα τὴν προτομὴν τοῦ θνήσκοντος Ἀλεξάνδρου, ἐξ ἧς ἐπείσθη. Τὰ δύο ταῦτα τεμάχια εἰσὶ τὰ δόντα ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀναζήτησιν καὶ εὑρεσιν τοῦ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ τῶν γλυπτικῶν ἔργων τῆς Περγάμου, τοῦ κατατάξαντος, μετ' ὀλίγον, τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου μετὰ τῶν δύο ἢ τριῶν πρώτων τῆς οἰκουμένης.

Τὴν 9)21 Νοεμβρίου ὁ Mommsen, πανηγυρίζων τὴν μνήμην τοῦ πρώτου διορισμοῦ του, ὡς Καθηγητοῦ, προσεκάλεσε τὸ ἑσπέρας τοὺς φίλους του, δεκατρεῖς τὸν αἰθμόν, ἐν οἷς καὶ ἐμέ, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀρκτου, εἰς δείπνον. Αἱ διαλέξεις του ἐμαρτύρουν πάντοτε τὴν εὐρύτητα τῶν ἱστορικῶν γνώσεων, τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τὴν σιγῆνότητα μᾶλλον τοῦ χαρακτῆρος του. Ἐπειδὴ, ὡς καὶ ἔκτοτε πάντοτε παρετήρησα, ἔθιμεν τῷ Βάκχῳ ἀφθονώτερον τοῦ δέοντος, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἀπερχόμενος, ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἀναίσθητον τὸν ἐπεβιβάσαμεν εἰς ἅμαξαν καὶ τὸν ἐπέμψαμεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Τῇ, 12)24 Νοεμβρίου παρουσιάσθην εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸν Πρίγκηπα Κάρολον, καὶ εἰς τὴν Ἡγεμονίδα, ἣτις ἦν καὶ ἀδελφὴ τῆς Αὐτοκρατείας, ἀμφοτέρους εὐμενεστάτους δειχθέντας. Εἶχον δὲ τὴν τύχην νὰ παρουσιασθῶ μετὰ τοῦ συναδέλφου μου τῆς Ἰσπανίας, κ. Ρασκῶνος, ὅστις, πολυλογώτατος ὢν (οἱ μὴ ἀγαπῶντες αὐτὸν τὸν ἔλεγον φλύαρον), μὲ ἀπῆλλαξε μεγάλου μέρους τῶν καθηκόντων τῆς πρώτης παρουσιάσεως, ἀκενώτως ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀτυχιῶν τῆς Ἰσπανίας, παραβαλλομένης πρὸς τὴν Γερμανίαν. Κατόπιν δὲ παρουσιάσθην εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Πρ. Καρόλου, τὸν Πρ. Φρειδερίκον Κάρολον, διακεκριμένον στρατιωτικόν, καὶ ἔχοντα τὴν συμπεριφορὰν οὐχὶ ἀπῆλλαγμένην τῆς εἰς αὐτόν, ἄλλως τε, ὡς ὑπερβολικῆς ἀποδιδομένης τραχύτητος τοῦ ἐπαγγέλματός του, καὶ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὡραιότατην καὶ φιλόφρονα, ἀλλὰ βαρυηκοοῦσαν, καὶ διὰ

τοῦτο ὀλίγον ὁμιλητικήν. Ἐπεσκέφθην δὲ τέλος καὶ τὸν Πρ. Ἀλέξανδρον, ἀδελφὸν τοῦ Πρ. Γεωργίου, οὗ τὸ μόνον χαρακτηριστικὸν ἦν πολλὴ ἀγαθότης καὶ εὐπροσηγορία. Τῇ δὲ 3)15 Δεκεμβρίου μ' ἐδέχθη εὐγενέστατα ἡ Αὐτοκράτειρα, ἐπιστρέψασα, ἐξ ὁδοιπορίας, καὶ μετ' ἐμὲ παρουσιάσθη καὶ ἡ Καρολίνα.

Παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ταχυδρομείων, τοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὰς παντοίας γνώσεις του λίαν διακεκριμένου κ. Στεφάν, ἠθέλησα νὰ πληροφορηθῶ ἂν διὰ τινος συμβάσεως, δὲν ἐδυνάμεθα ν' αὐξήσωμεν τὰς εὐκολίας τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γερμανίας, καὶ λαβὼν πάσας τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις, ἰδίως περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀποστολῆς δεμάτων, ἔπεμψα ταύτας εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Εἰς τὴν ἔκθεσίν μου ἀπάντησις δὲν ἐδόθη.

Τῇ 26 Νοεμβρίου (7 Δεκεμβρίου) ἐσηλθον ἵνα παρευρεθῶ τὸ ἑσπέρας εἰς δημόσιόν τι κατ'ἀστήμα, ἔνθα ἐτελεῖτο τὸ ἐτήσιον ἀρχαιολογικὸν μνημόσυνον τοῦ Βιγκελμάν, θέσιν δὲ λαβὼν μεταξὺ τῶν ἀπειραγμένων ἀκροατῶν, μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσα τοῦ ἀγορεύοντος πολλά, καὶ δι' ἐμὲ ἐντελῶς ἀδιάφορα, λέγοντος περὶ τῆς ἀγοραίας τιμῆς τοῦ κρέατος. Ἐκφράσας δὲ τινι τὴν ἐκπλήξίν μου, ἔμαθον ὅτι εἶχον ἀπατηθῆ ὥς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν, καὶ ἡ μὲν συνεδρίασις ἐκείνη ὅτι ἀπέβλεπε τὰ τοῦ δήμου οἰκονομικά, ἡ δ' ἀρχαιολογικὴ ὅτι ἦν τὴν ἐπαύριον, ὅτε καὶ αὐθις ἐπανελθὼν, παρευρέθην εἰς συζητήσεις δι' ἐμὲ καὶ πολὺ σπουδαιοτέρας, καὶ μετὰ ταῦτα παρεκάθησα καὶ εἰς δεῖπνον ἐκ συμβολῆς, εἰς ὃν ἠναγκάσθην ὀλίγα τινὰ ν' ἀποκριθῶ εἰς τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ γενομένας προπώσεις.

Ἀρχαῖον πολύτιμον φίλον ἀνεῦρον ἐν Βερολίνῳ, τὸν ποτὲ Πρέσβυν τῆς Πρωσίας ἐν Ἀθήναις, εἶτα δ' Ὑφυπουργὸν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τέλος εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον ἀποσυρθέντα κ de Thiele, ἄνδρα λόγιον καὶ φιλόκαλον. Παρ' αὐτῷ, κατὰ δεκαπενθημερίαν, συνηρχόμεθα εἰς μικρὰς ἑσπερινὰς συναναστροφὰς ἐπὶ σκοπῷ ἀναγνώσεως ὁλοκλήρου τῆς «Θείας Κωμωδίας» τοῦ Δάντου. Συνέκειτο δ' αὕτη ἡ ἑταιρεία ἐκ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Thiele, πεπαιδευμένης θυγατρὸς τοῦ περιφήμου ὀφθαλμιατροῦ

Graefe, τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς, κυρίας Dalwitch, ἥτις ἄλλοτε τὴν εἶχε συνοδεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἥδη δὲ, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Schwarz, πολλὰ καὶ ἀξιόλογα ἔγραψε διηγήματα, οἷον τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Erlebt undersonnen», τῆς κυρίας Olfens, χήρας τοῦ ποτὲ Διευθυντοῦ τῶν Μουσείων, μετὰ τῆς ἀγάμου θυγατρὸς τῆς, ἀμφοτέρων συγγραφέων πολλοῦ λόγου ἀξίων, τοῦ κ. Wieseler, πρώην Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς δημοτικῆς διδασκαλίας καὶ βαθεῖαν ἔχοντος γνῶσιν τῆς περὶ τοῦ Δάντου φιλολογίας, καὶ ἄλλων τινῶν. Ὁ ἀναγινώσκων καὶ εἰς τὸ γερμανικὸν μεταφράζων τὸ κείμενον ἦν συνήθως ὁ κ. Βείσελερ, ἕκαστος δ' ἡμῶν ἐδύνατο ν' ἀποτεῖνῃ ἀπορίας καὶ ἐρωτήσεις ἢ παρατηρήσεις, καὶ εἵχομεν προχείρους παντοίας μεταφράσεις, ἐν αἷς προεῖχεν ἡ τοῦ πρώην Βασιλέως τῆς Σαξωνίας, καὶ παντὸς εἵδους σημειώσεις καὶ σχόλια. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν δ' εἶπετο δεῖπνον, ὡς ἔθος ἐν Γερμανίᾳ. Ἐγὼ δὲ, μὴ ὢν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μελῶν τοῦ συλλόγου, εἶχον στερηθῆ τῆς ἀκροάσεως τῶν πρώτων εἰκοσι ἑξατάτων τῆς Κολέσεως, ἐκεῖθεν δὲ παρηκολούθησα πᾶσαν τὴν μεγάλην ἐποποιίαν μέχρι τέλους, εἰς ὃ ἐφθάσαμεν μετὰ μακρὸν χρόνον διάστημα, ὅτε πάντα τὰ μέλη προσεφέραμεν τῷ κ. Thiele εἰκόνας ἐκ τῆς θείας Κομωδίας καὶ στίχους τινὲς ἐξ ἡμῶν, ἐκεῖνος δ' ἡμῖν μικρὰς τοῦ ποιητοῦ προτομάς.

Ἄλλος δὲ σύλλογος συνέστη κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Βερολίνῳ ὑπ' Ἀκαδημαϊκῶν καὶ ἄλλων σοφῶν, εἰκοσιτεσσάρων περίπου τὸν ἀριθμόν, οἵτινες μ' ἐτίμησαν εἰς τὰς τάξεις των συμπεριλαμβάνοντες με. Ἐκαλεῖτο δ' ὁ σύλλογος Greca, καὶ συνήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἀνὰ πᾶν Σάββατον τὸ ἑσπέρας, ὅτε, ἀφ' οὗ ἐπὶ μίαν ὥραν ἀνεγινώσκομεν Ἑλληνα, ἐνίοτε καὶ Λατῖνον τινα συγγραφέα, ἐξηγοῦμεν αὐτὸν καὶ ἐσυζητοῦμεν τὰ τοῦ κειμένου καὶ τῆς ἐξηγήσεως, ἐκαθήμεθα εἰς δεῖπνον, παρατιθέμενον ὑπὸ τοῦ φιλοξενουῦντος οἰκοδεσπότη, ὅστις καὶ ἦν ὁ συνήθως ἀναγινώσκων. Ἐγὼ δ' ἔλεγον τοῖς συναδέλφοις μου, ὅτι προτιμῶ ν' ἀπέχω τῆς ἀναγνώσεως, διότι ἔχω τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ προφέρω ἑλληνιστὶ τὰ Ἑλληνικά (δηλαδή οὐχὶ κατ' Ἑρασμον).

Πολιτικὰς δὲ συνδιαλέξεις ἐπεδιώκων συνεχῶς μετὰ τῶν συμ-
πρέσβεών μου, καὶ μάλιστα μεθ' ἐνὸς τῶν νοημονεστέρων, τοῦ τῆς
Αὐστρίας Κόμητος Κάρολη, εἰς ὃν ἐξέφραζον τὴν γνώμην,
ὅτι, καταρδεύσης τῆς Τουρκοκρατίας, ἔπρεπε νὰ διανεμηθῶμεν
τὴν Ἀνατολὴν ἢ Ἀὐστρία καὶ ἡ Ἑλλάς, καὶ νὰ προσαρτηθῶσιν,
ἐκεῖνη μὲν τὰς σλαβικάς, ἡμεῖς δὲ τὰς Ἑλληνικάς χώρας. Τοῦ
σχεδίου τούτου τὸ πρῶτον ἡμῖς κατὰ μέρος ἐξετελέσθη· περὶ
δὲ τοῦ δευτέρου ἡμεῖς ἐντελῶς ἠμελήσαμεν.

Τῆς Τουρκίας δὲ Πρέσβυς ἦν ὁ ὁμογενὴς κ. Ἀριστάρχης,
νυμφευθεὶς τὴν κυρίαν Βονίν, θυγατέρα τοῦ ποτὲ Ὑπουργοῦ τῶν
Στρατιωτικῶν τῆς Πρωσίας. Μετ' αὐτοῦ συνέδεσα φιλικὰς σχέ-
σεις. Εἰς μίαν δὲ τῶν πολυτελῶν συναναστροφῶν, ἃς ἔδιδε συ-
νεχῶς, ἡ θυγάτηρ μου Ζωὴ μὲ παρουσίασεν εἰς τὴν κυρίαν
Schleinitz, σύζυγον τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου, γυ-
ναῖκα γενικῶς θαυμαζομένην διὰ τὰς πολλὰς καὶ σπουδαίας αὐ-
τῆς γνώσεις, ὡς προστάτιν τῶν τεχνῶν καὶ ἐνθουσιῶσαν διὰ
τοῦ Βάγνερ τὴν μουσικὴν.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν
ἀνήγγελλον, ὅτι ὁ ἐκεῖ Πρέσβυς τῆς Πρωσίας Σαβούρωφ, τῇ 29
Δεκεμβρίου (π.) ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Προξένου τῆς Ἰταλίας
Gaglian καὶ ἐπληγώθη. Τηλεγραφικῶς δὲ μοὶ ἀννηγγέλθη, ὅτι
τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐδιδάχθη τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος μετὰ τῆς
μουσικῆς τοῦ Danhauser εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Σμαράγδας
Βαλτατζῆ καὶ ὅτι ἐπέτυχε.

1875.

Τὸ ἔτος τοῦτο ἤρξατο διὰ δύο εὐτυχῶν γάμων εἰς φίλας οἰ-
κογενείας, τοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πρέσβεως τῆς Βρασιλίας κ.
Jaure, νυμφευθείσης τὸν Σύμβουλον τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας
καὶ εἶτα Πρέσβυν εἰς Βρασιλίαν κ. Σάϊλερ, καὶ τοῦ τῆς θυγα-
τρὸς τῆς κυρίας Βερδάν, νυμφευθείσης τὸν Σύμβουλον τῆς Γαλ-
λικῆς Πρεσβείας κ. Donnay.